

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: DIMITRIE ALEXANDRESCO**Redactor-proprietar: I. S. CODREANU**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înaltă Curte de Casație

Licențiat în Drept și Științe de Stat
Avocat**ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei

6 luni 20 "

3 luni 10 "

Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & AdministrațiaBucurești, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON N 16/98

A apărut vol. IV p. I (ed. 2-a) din *Tratatul de drept civil* al d-lui profesor *D. Alexandresco*, cuprinzând *Donațiunile*. Opera întreagă apărută se furnizează legată, la cerere contra valorii de d-l *Codreanu*, la acest ziar, care servește orice cărți de drept.

A apărut: *Noua lege a consolidărilor petroliere 1913 cu jurisprudența la zi*, cuprinzând: *Expunerea de motive a noii legi. — Desbateri parlamentare în Senat și Cameră. — Textul noii legi în limba română și franceză. — Jurisprudența*, de d-l *N. G. Marinescu*, avocat al statului. Preț 4 lei. De vânzare la ziarul *Curierul Judiciar*.

S U M A R— **Recursul la tribunale**, de d-l avocat *Gr. Ruptureanu*.**JURISPRUDENȚĂ**

— Casație s. III: *G. D. Potop cu Ministerul de finanțe* (Rean-gajaților în armată li se cumulează timpul servit ca atare, cât și înainte de rean-gajare grad inferior, cu timpul servit în funcții ci-vile, iar dovada timpului servit în armată se face cu certificatele corpurilor unde a servit, nu cu certificatele Curții de conturi);

— Trib. Dolj și Juec. rurală Plenița-Dolj: *Ion I. Barbu s. a. cu I. Stoenscu* (Despre competența judecătorului de ocol în ma-terie de executare și Despre contestațiuni ridicate la executare), cu o *Notă* de d-l avocat *Gr. Ruptureanu*;

— Trib. civil Rouen (Mai multe file de hârtie separate pot con-stitui un testament valid, de câteori există între ele o legătură materială sau intelectuală, care formează din ele unul și același act; iar semnătura și data pusă pe ultima filă, se aplică la cele-lalte file, adică la actul întreg), cu o *Notă* de d-l *D-r Căpitan G. Danielopol*.

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

— *Casație s. I: No. 1: Paternitate. — Presumpția pater is est. — Stabilirea ei numai în favoarea copilului și în interesul său; No. 2: Partagiu. — Sulte de partagiu. — Admisibilitatea lor în principiu. — Constatarea inegalității loturilor. — Chestiune de fapt;*

— *Cas ție s. II: No. 1: Legea proprietarilor. — Nulitatea ac-țiunii din cauza neobservării art. 4. — Propunerea ei în urma ce-rerii de comunicare de acte. — Admisibilitate. — Art. 111 pr. civ.; No. 2: Furt. — Pământ dat în dîjmă. — Fructe. — Luarea lor pe sub ascuns, mai înainte de a fi împărțite. — Delictul de furt.*

— *Casație s. III: No. 1: Monopolul tutunurilor. — Contravenție. — Proces-verbal. — Condamnațiune la amendă. — Apel la tribunal. — Dacă tribunalul poate reduce amenda. — Art. 82 și 78 legea mo-nopolurilor statului; No. 2: Expropriere. — Indemnizație. — Ofertă condițională. — Neacceptarea ei de către autoritatea exproprie-toare. — Dreptul părții a majoră pretențiunile la Comisia de ar-bitrii. — Art. 51 legea pentru expropriere.*

Recursul la tribunale

O inovație a legiuitorului din 1908 al legii ju-decătorilor de ocoale este crearea căii de recurs la tribunal contra cârților de judecată pronun-țate în ultimă instanță de judecătorii de ocoale.

Ce este un asemenea recurs?

În expunerea de motive, ce însoțește legea din 1908, se vede că acest recurs e o cale *extra-ordinară de atac*, care numai numele generic îl poartă astfel, dar în realitate este un *compliment de apărare pentru părți* și nu trebuie confundat cu recursul în casație.

Acest recurs diferă, ne spune legiuitorul din 1908, de recursul în casație din 2 puncte de vedere.

a) *Că se dă, între altele și în cazul, în care judecătorul ar fi omis de a invoca din oficiu vreun mijloc de apărare, care ar fi rezultat din împrejurările cauzei.*

b) *Că tribunalul, găsind motivul întemeiat, judecă el însuși întreaga afacere.*

Diferența, dar, între recursul în casație și re-cursul la tribunal este, că la tribunal, se con-sideră ca omisiune esențială și cazul, când ju-decătorul nu a invocat din oficiu mijloacele de apă-rare și, o alta este că tribunalul, găsind motivul întemeiat, judecă singur afacerea.

Afară de neinvocarea din oficiu a mijlocului de apărare de către judecătorul de ocol, în colo total rămâne comun recursului în casație în pri-vința motivelor admise și de legea judecătorilor de ocoale.

Dar, ceva și mai mult, chiar acest nou mijloc sau motiv de casare «neinvocarea din oficiu de către judecător a mijloacelor de apărare» este subordonată faptului, ca să rezulte din împreju-rările cauzei.

Presupunem, că judecătorul de ocol va zice în su-verana sa apreciere: «m'am convins de pro-

bele făcute de reclamant și nu mai e util a invoca pentru pârît mijloacele de apărare».

Mai presupunem, ca judecătorul de ocol nu spune nimic în cartea de judecată asupra mijloacelor de invocat din oficiu, însă făcându-se recurs, se invoacă acest motiv.

Tribunalul va zice: «Orice mijloc de apărare este lăsat la suverana apreciere a judecătorului și deci a găsit că e inutil a-l mai invoca».

Tribunalul va respinge motivul de casare, va respinge și recursul.

Cum va rămâne cu acest considerat *compliment de apărare*, care nu se confundă cu recursul în casație?

În cele mai multe cărți de judecată abundă *excesul de putere* și cu toate acestea fiindcă *judecătorul e suveran și poate pune preț* mai mult pe depozițiile martorilor unei părți și să constate în fapt o stare de lucruri, tribunalul cu toate că din procesele verbale, din depozițiile martorilor și din faptele cauzei ar rezulta altfel, va respinge motivul de casare, căci instanța de fond a constatat în fapt.

Cum va rămâne cu *complimentul de apărare*?

Luând ipoteza, că la prima instanță una din părțile litigante a lipsit și a făcut opoziție.

Din împrejurări independente de voința ei nu se prezintă.

Judecătorul *va anula opoziția în penal* sau o va respinge în civil.

Se face recurs.

În penal, putea-va recurentul să invoace vreun motiv de recurs, când opoziția la prima instanță s'a anulat, afară bine înțeles de motive ce rezultă din comunicarea actelor de procedură?

În civil, va mai putea oponentul-recurent să intre în fondul afacerii, când i s'a respins opoziția ca nesustinută?

Dacă un asemenea recurs din legea judecătoriilor e un *compliment de apărare*, trebuie admis în toate cazurile.

În realitate și în fapt, cum se judecă, recursul acesta este tot recurs după numele ce îl arată.

Mai ușor e să casezi o sentință sau decizie la Înalta Curte de casație și justiție, decât o carte de judecată la tribunal. La Înalta Curte de casație motivele de casare sunt mai multe, la tribunal mai puține și îi mai încurcă și *complimentul de apărare din 1908* pe domnii judecători.

Ce interes prezintă acest recurs?

De sigur, că dela 1907 și până la mobilizarea armatei în 1913, sunt puțini cari și-au mai înțors privirile către straturile de jos. Poporul și

țărani nu știu să răspundă la *datorii* și cei de sus, știu să-i cheme.

Pentru aceștia de jos suma de 300 lei reprezintă o *valoare, un capital*.

Perdere a acestui capital atrage după sine ruina *țăranelui sau a omului de jos*.

Legea silvică, ca și alte legi draconice au dat *puteri nemărginite* unor *pădurari, plățiși de stat* cu 15—20 lei pe lună.

Va puteți închipui ce fac asemenea funcționari cu *puteri nemărginite* și atât de rau plățiți?

Lipsa de cultură, puterile nemărginite dale de lege, plata proastă, îi face să încheie procese verbale și *tocmai cei nevinovați* să fie condamnați până la 300 lei amendă.

Legea judecătoriilor de ocoale întinde competența judecătoriilor în ultimă instanță până la 300 lei în materie civilă.

Cu creiarea căii recursului toate procesele acestea rămân judecate de o singură instanță.

Nici un control nu se exercită de instanța superioară, cu toate că din expunerea de motive a legii din 1908, recse că intențiunea legiuitorului a fost o alta.

Ar fi de dorit ca un control eficient să se poată exercita asupra *cărților de judecată dale azi în ultimă instanță*.

Judecătorul trebuie să *impac* și *echitatea și legea*.

Aceasta nu se poate ajunge decât reducându-se competența judecătoriilor de ocoale în ultimă instanță la suma de 50 lei, iar de aci în sus să se creeze *calea de apel*.

Dacă s'ar face de cei în drept o anchetă asupra soartei recursului, la tribunale, s'ar găsi ca e o cale de atac iluzorie.

GR. RUPTUREANU
Avocat

T.-Severin

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 17 Decembrie 1912

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

G. D. Potop cu Ministerul de Finanțe

Pensie — Reangajații în armată. — Cumularea timpului servit ca atare, cu timpul servit în funcții civile. — Art. 6 § 3 și 8 din legea pentru pensiunile reangajaților în armată, din 19 Ianuarie 1912.

Sz socotește ca timp util pentru calculul anilor de pensie timpul servit în armată în gradele inferioare atât ca reangajat, cât și înainte de reangajare, independent de împrejurarea dacă reangajatul a devenit sau nu ofițer, putându-se cumula acest timp cu acel servit în funcțiunile civile.

După art. 2 litera c din legea pensiilor gradelor inferioare din armată, din 27 Mai 1910, dovada timpului servit în armată se face prin certificatele corporilor

unde au servit, așa că violează această dispoziție a legii Curtea de apel, când înlătură un asemenea certificat, argumentând că dovada aceasta nu se poate face decât cu certificatul Curții de conturi *).

Decizia 537/912.—Casată, după recursul făcut de G. D. Potop, decizia No. 84/912, a Curții de apel din Galați s. I, dată în proces cu Ministerul de Finanțe.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Poni, din partea recurentului, în dezvoltarea motivelor de casare; și
Pe d-nii avocați Al. Zenceanu și Ottulescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Omisiune esențială consistând în aceea că Curtea de apel nu arată numele anilor de serviciu și nici nu motivează în considerentele deciziei sale cum a ajuns a zice că eu nu intru în categoria acelor militari grade inferioare, care au servit ca reangajați, n'a analizat în fapt cât timp am servit în armată, cât timp am fost reangajat, cât timp am făcut campania, cât timp am funcționat ca civil și care este deci, suma anilor de serviciu, care este media pensiei pe ultimii cinci ani și care este deci pensia ce mi se cuvine și a doua omisiune esențială constă în aceea că Curtea de apel spune ca legea din 27 Maiu 1910 invocată de mine în virtutea căruia am solicitat pensie este abrogată prin legea din 12 Ianuarie 1912, dar nu motivează în ce constă acea abrogare»

Având în vedere decizia supusă recursului prin care Curtea de apel, statuând asupra cererii recurentului G. D. Potop de a fi așezat la pensie a respins cererea numitului de a i se ține în seamă în calculul anilor de pensie timpul servit ca grad inferior și ca reangajat în armată pe lângă cel servit în funcțiuni civile;

Că, pentru a decide astfel, Curtea de apel argumentează că din legea din 19 Ianuarie 1912 sub imperiul căreia se face înscrierea la pensie a recurentului rezultă că numai reangajaților cari au devenit ofițeri, li se poate socoti ca timp util pentru pensie timpul servit ca grad inferior și ca reangajat în armată;

Având în vedere că potrivit art. 6 § 3 din legea pentru pensiunile reangajaților în arma din 19 Ianuarie 1912 se socoteste ca timp util pentru calculul anilor de pensie timpul servit în gradele inferioare atât ca reangajat cât și înainte de reangajare;

Că, nu se poate trage un argument contrar din § 8 de sub art. 6, care acordă o favoare reangajatului pensionar care a servit ulterior regulării sale la pensie în funcțiuni civile, de a putea cere rectificarea pensiei prin derogare dela regula de drept comun în materie de pensie;

Că, în adevăr această dispoziție acordă o favoare mai mult reangajaților în cazul special când ei și-au regulat deja dreptul la pensie fără însă a se aduce vre-o atingere principiului pus în § 3 care consideră ca timp util pentru pensie anii serviți în armată ca grad inferior atât ca reangajat, cât și înainte de reangajare independent de împrejurarea dacă a devenit sau nu ofițer, cum a decis Curtea de apel din Galați, făcând o distincție ce nu este prevăzută de lege;

Considerând că așa fiind, Curtea de apel a dat o greșită interpretare citatelor texte când a refuzat să cumuleze timpul servit de recurent ca grad inferior și ca reangajat în armată cu timpul servit în funcțiuni ci-

vile așa că motivul de casare invocat este întemeiat și urmează să fie admis.

Asupra motivului II de casare:

«Exces de putere prin aceea că onorata Curte de apel s'a bazat pe dispozițiunile art. 6 lit I din regulamentul legii generale de pensiuni, regulament care pe lângă că nu poate modifica legea dar apoi acest regulament a fost decretat la 2 Aprilie 1912 adică posterior epocii 31 Martie 1912 data deciziei comisiei pentru constatarea și regularea drepturilor mele la pensie și astfel a înlăturat certificatul Ministerului de război aflat la fila 8 a dosarului zicând că certificatul Ministerului de război nu poate fi ținut în seamă.

«Or, din el rezultă numărul total al anilor serviți în armată cari adunați cu anii serviți ca civil dau douăzeci și șapte de ani, trei luni și cinci zile și astfel a violat dispozițiunile art. 2 al b și f din legea asupra pensiunii gradelor inferioare din 27 Maiu 1910 și în loc de a mi se recunoaște dreptul la pensie pentru 27 ani de serviciu precum am cerut și dovedit, mi s'a respins apelul reducându-mi-se dreptul la pensie numai pentru 15 ani serviți în care intră numai o parte din timpul servit în campanii»

«În adevăr, în practica deciziei și în considerante se arată că eu mi-am bazat apelul pe dispozițiile art. 2 al c și f din legea asupra pensiunilor gradelor inferioare din armată, care la litera c spune: «ca timp util la pensie se va socoti tot timpul servit în armată ca recrut, voluntar și reangajat fără a li se pretinde vărsare de rețineri pentru trecut» Dovada timpului servit până la 1 Aprilie 1910 se va face prin certificatele corporurilor unde au servit. Iar la litera f spune: «Dacă reangajatul liberat din armată va lua o funcțiune la Stat, județ sau comună timpul servit în asemenea funcțiuni se va adăoga pe lângă anii serviți ca reangajat, iar dacă a fost înscris la pensie i se va rectifica pensia.

Or, din certificatul Ministerului de război depus și invocat la Curte, rezultă că am servit în armată ca recrut, voluntar și reangajat în trei rânduri și adunând la numărul anilor serviți în armată numărul anilor serviți în civilitate, constatând asemenea prin certificatul Curții de Conturi și mai adunând încă odată timpul servit în campanie, căpătăm 27 ani 3 luni și 5 zile și întrucât pensia cuvenită pe acești 27 ani calculată după leafa medie pe cei din urmă cinci ani, când am fost retribuit cu câte 35¹ lei lunar îmi da pensia de 252 lei lunar iar nu 17 lei; întrucât dovedesc că am interes și Curtea de apel trebuia să-mi admită apelul de oarece dovada pentru timpul cât am servit în armată era făcută în conformitate cu art. 2 al. c din legea dela 27 Maiu 1910, care prin art. 3 a abrogat dispozițiunile contrare acestei legi, care nici prin art. 5 din legea de pensiuni publicată în Monitorul Oficial No. 23 din 19 Ianuarie 1912, invocat de Curtea de apel, n'a fost abrogat și deci Curtea de apel nu putea să nu țină seamă de certificatul Ministerului de război. Că în certificatul Curții de Conturi se arată pe lângă timpul servit ca administrator de plasă și o parte din timpul servit în campanie, asta nu înseamnă că n'am servit atât timp cât se arată în certificatul Ministerului de război»

Având în vedere că, după art. 2 lit. c din legea pensiunilor gradelor inferioare din armată dela 27 Maiu 1910, dovada timpului servit în armată se face prin certificatele corporurilor unde au servit, dispozițiune ce nu este modificată prin legea generală a pensiilor, iar art. 6 lit. i din regulamentul acestei legi dela 2 Aprilie 1912 invocat de Curtea de fond nu poate fi aplicat

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 10/913 pag. 12.

în speșă, de oarece cererea recurentului a fost hotărâtă de Comisia de pensii la 31 Martie 1912 cu mult înainte de decretarea zisului regulament;

Că, dar, Curtea de apel a violat această dispozițiune a legii când a înlăturat certificatul Minist. de război prezentat de recurent, argumentând că dovada aceasta nu se poate face decât cu certificatul Curții de Conturi;

Că, dar, și acest motiv de casare este întemeiat și urmează a fi admis.

Pentru aceste motive, Curtea, casează etc.

TRIBUNALUL DOIJ SECȚIA II

Audiența de la 8 Maiu 1913

Președinte d-lui C. GOLFINEANU, președinte

Ion I. Barbu și alții cu I. Stoenescu

Sentința civilă No. 346

Executarea hotărârilor. — Competința judecătorului de ocol. — Executare. — Oficiu de portărel. — Art. 109 legea judecătorilor de ocoale; art. 372, 375 și 376 procedura civilă. — Contestație. — Hotărâre definitivă în apel. — Competința tribunalului. — Art. 109 din legea judecătorilor de ocoale și art. 400 pr. civilă.

1) Judecătorii de ocol nu sunt «instanțe de executare» decât pentru cărțile de judecată rămase definitive prin neapelare sau prin perimarea apelului; pentru sentințele definitive date asupra cârților de judecată, judecătorul nu face altceva decât oficiul de portărel (art. 109 din legea judecătorilor de ocoale și art. 372, 375 și 376 din pr. civilă).

2) Constațiile ridicate contra executării sentințelor rămase definitive prin neapelare și care se execută de judecătorul de ocol se întrepteză totdeauna la tribunal.

Tribunalul,

Având în vedere incidentul de incompetență ridicat de intimat cum că judecătorul de ocol nu era competent la statua asupra contestației de față;

Având în vedere că în speșă execuția silită contestată s'a făcut în virtutea titlului executor pus pe sentința tribunalului Doij s. I No. 367/911 considerată ca hotărâre desăvârșită, pronunțată în apel, în șnur cu cartea de judecată No. 223/910 care confirmă și operează partajul între intimați și Sofia Grămescu de către d-l judecător al ocolului Plenita, după delegația ce i s'a dat de Tribunalul Doij s. III prin adresa No. 3218/912 căruia i s'a mijlocit executarea de Tribunalul Doij s. I prin jurnalul No. 448/912;

Având în vedere dar că judecătorul de ocol punând în executare sentința Tribunalului Doij s. I învestită cu formula executorie nu a lucrat decât în virtutea delegației ce i s'a dat de secția III și prin urmare nu poate fi socotit ca instanță de executare, că deși conform art. 109 din legea judecătorilor de ocoale, are dreptul a-și executa cartea sa definitivă, aceasta numai în cazul când hotărârea sa a rămas desăvârșită adică când a rămas definitivă prin neapelare sau prin perimarea apelului și el a pus titlul executor și i s'a cerut executarea (art. 372, 375 și 376 proced. civilă); când însă cartea sa de judecată a fost apelată, sau tribunalul judecând apelul în ultima instanță și respinge apelul ca nefondat, cum s'a urmat în speșă punând și titlul executor, deci hotărârea tribunalului secția I este desăvârșită și executorie și executarea se face de secția III care conform regulamentului legii de organizare judecătorească (art. 1). Tribunalul Doij are căderea de a face executarea hotărârilor după mijlocirea secțiunei

care a dat hotărârea desăvârșită (art. 372 pr. civilă) și care secțiune dar este instanță de executare;

Considerând dar că din cele zise, judecătorul de ocol nefind instanță care a pus titlul executor, nici instanță care execută hotărârea deoarece a fost delegat a face executarea de s. III a Trib. Doij, care este instanță de executare, în acest caz, nu era compeltine de a judeca contestațiunea de față care este privitoare la aplicarea și întinderea dispozițiunii, din moment ce prin contestație se cere scoaterea unor terenuri coprinse în dispozițiv și care contestație se face la instanța care a pus titlul executor și în tot cazul chiar de s'ar raporta la actele de urmărire, încă nu era compeltine, nefind instanță de executare, ci secția III căreia i se adresează contestațiunile la urmărire (art. 400 proc. civilă);

Că dar, judecătorul primind și judecând contestația fără compeltință, Tribunalul constând această urmează a admite apelul, etc.

Pentru aceste motive, redactate de d-l C. Budișteanu. Tribunalul admite, etc.

(ss) C. Golfineanu; C. C. Budișteanu.

Observație. — Înainte de a discuta dacă această sentință este sau nu juridică, — pentru o mai bună înțelegere, — să expunem faptele așa cum s'au perindat până s'a ajuns la această sentință ce ne-am propus să discutăm.

La 15 Decembrie 1908 apelanții din această sentință cheamă în judecată pe Sofia Grămescu pentru a se pronunța esirea din indiviziune asupra averii rămase după urma mamei lor. La 6 Februarie 1909 se admite în principiu acțiunea de esire din indiviziune. La 15 Decembrie 1909, I. Stoenescu, — intimatul în apel în sentința ce discutăm azi, — face cerere de intervenție care se respinge ca nesușinută; în urmă intervenientul face apel care i se respinge ca nefondat, prin sentința Tribunalului Doij s. I No. 367/911, de oarece intervenția se făcuse după admiterea în principiu a acțiunei de împărțeală. Această sentință a tribunalului se investeste cu formula executorie, și se trimite judecătoriei de ocol Plenita, — care a judecat-o în primă instanță, — spre a o executa. La executare I. Stoenescu face contestație pe că judecătorul de ocol Plenita o admite prin cartea de judecată No. 27/913. Contra acestei carti de judecată se face apel, iar în apel s'a pronunțat sentința de față ce ne-am propus a discuta.

Înainte Tribunalului Doij s'a ridicat de către apelanți excepția de incompetență, zicându-se că judecătorul nu avea căderea să judece contestația la executare, deoarece judecătoria de ocol nu era instanță de executare, și că judecătorul de ocol nu îndeplinea decât oficiul de portărel. — după o anumită delegațiune dată de Tribunalul Doij s. III, instanță de executare nefind decât Tribunalul Doij s. III, și ca atare acolo trebuia să se îndrepte contestația pentru a se putea satisface cerințele legii de procedură civilă care ne spune că contestațiile la executare se îndreaptă la instanța care execută.

De acest incident s'a legat Tribunalul Doij și a admis apelul decretând ca judecătorul de ocol a judecat contestația fără compeltință.

Nu mai atunci, motivează onor. Trib. de Doij, — judecătoria de ocol își poate executa cartea sa de judecată «când a rămas definitivă prin neapelare sau prin perimarea apelului»; — și în acest caz va avea cadere să judece și contestațiile ce s'ar ridica contra executării, nu însă în cazul când cartea de judecată s'a devoluat în apel.

Pentru a ajunge la această argumentare, tribunalul își trage concluziile din art. 109 legea judecătorilor de ocoale și din art. 372 și urm. din proc. civilă și mai ales pune multă bază pe delegația Tribunalului s. III, dată judecătorului de ocol spre a proceda la executare.

Tot din aceleași articole de lege, vom căuta a trage concluzii și a vedea contrariu onoratului Tribunal.

Art. 109 legea judec. de ocoale spune: «Executarea cârților de judecată și a *sentințelor date asupra unor asemenea cârți* se face conform regulilor de procedură civilă»... iar ultimul aliniat... «In comunele rurale de însuși judecătorul de ocol sau cu delegația lui, de stagiari sau de administratori de plasă». Iată articolul. Acum ne întrebăm: «citiți-a jare tribunalul acest articol?». Ne face impresia că onoratul Tribunal de Dolj întâiu a pronunțat sentința și în urmă a citit acest articol din lege.

Nu spune art. 109 clar și categoric că «executarea *sentințelor date asupra unor asemenea cârți*» se face de judecătorul de ocol care a pronunțat-o în primă instanță? Unde se face deosebire între sentințe date în «*perimarea apelului*» și între sentințe date «*în ultimă instanță și se respinge apelul ca nefondat*» așa cum voește a diferenția tribunalul?

Tot așa de clar este că la executare se va proceda conform dispozițiilor din procedura civilă, care ne spune că hotărârile desăvârșite pronunțate de tribunale se vor executa prin mijlocirea lor; iar ale Curților de apel se vor executa de tribunalul care a judecat în întâia instanță (art. 372 proced. civ.); a înzista mai mult și a căuta să facem analogia între art. 109 și cele din procedura civilă (372 și urm.) este de prisos; analogia o pronunță legea (Botez, Legea judecătorilor de ocoale, pag. 1128).

Tribunalul mai motivează că hotărârea secției I a rămas definitivă și că secția III, — care conform art. 1 din regulamentul serviciului interior al tribunalelor, este secția de urmărire, — a executat acea sentință după mijlocirea ce i s'a făcut de către secția I; așa că secția III este instanță de executare, și ca atare la secția III trebuia îndreptată contestația, iar nu la judecătorul de ocol care, nu făcea decât oficiul de portărel lucrând în virtutea delegației ce i s'a dat de către secția I.

Să admitem, — printr'o extremă bună-voință, — și acest mod de vedere al tribunalului și sa credem că așa trebuie să fie la tribunalele cu mai multe secțiuni, dintre care una are atribuțiuni de urmărire. Ne întrebăm însă: la tribunalele cu o singură secție cum se va proceda? Ce se va întâmpla când se va executa o sentință dată asupra unei cârți de judecată? Unde se va îndrepta contestația la executare? La tribunal, sau la judecătoria de ocol? După art. 109 legea jud. de ocol combinat cu art. 400 pr. civilă, contestația trebuie îndreptată la judecătoria de ocol, ea fiind instanță de executare. (Cred că de astă dată și Trib. Dolj va socoti judecătoria de ocol ca instanță de executare). Atunci se întâmplă ciudatul fenomen că la tribunalele cu mai multe secții, contestația la executare va trebui îndreptată la tribunal (la secția de urmărire); iar la tribunalele cu o singură secție, contestația se va îndrepta la judecătoria de ocol. Oare este admisibil? Este posibil ca legea să fie specială pentru fiecare tribunal în parte, după cum are una sau mai multe secțiuni?

Mai mult: se poate întâmpla ca chiar la tribu-

nalul cu mai multe secțiuni, — cum este la Dolj — prin repartizarea apelurilor, să se judece în apel de către secția de urmărire (secția III la Dolj) cartea de judecată apelată. Se investește cu titlu și se trimite spre executare judecătorului de ocol care a pronunțat-o în primă instanță; fără îndoială că după principiile de procedură civilă (art. 372 și urm.) combinate cu art. 109 legea jud. de ocoale și art. 99 din regulamentul acestei legi, judecătoria de ocol este instanță de executare și ca atare orice contestație îndreptată la executare, se va judeca de judecătorul de ocol cu deplină competență (art. 400 pr. civilă).

Cum se poate, că atunci când sentința apelată vine direct dela secția de urmărire să se poată socoti ca instanță de executare judecătoria de ocol; iar dacă vine dela altă secție prin mijlocirea secției de urmărire, tot judecătoria de ocol să nu poată fi instanță de executare? Dar dacă în cazul nostru, acea sentință cu No. 367/911 a Trib. Dolj s. I, investită cu formula executorie, s'ar fi trimis direct de către secția I judecătorului de ocol, — dealtfel așa ar trebui să se procedeze pentru a nu da naștere la controversări, — spre executare, fără a mijloci la secția III-a, atunci evident că nu s'ar mai fi legat, tribunalul, de delegația dată de secția III judecătorului de ocol spre a executa; în acest caz, ar fi socotit, — sunt convins de acest lucru, — că judecătoria era instanță de executare, cu competență de a judeca orice contestațiuni îndreptate contra executării. Or, poate, onoratul Trib. Dolj secția II, crede că în niciun caz judecătoria de ocol nu este instanță de executare? Bun! Dar atunci ce facem cu art. 109 din legea judecătorilor de ocoale? După părerea tribunalului devine iluzoriu! ... Pardon! Uitasem că este nevoie de el pentru hotărârile rămase desăvârșite prin neapelare sau prin perimarea apelului! ...

Este încă un principiu de ordine publică care pledează contra argumentelor din sentința tribunalului și anume principiul celor două grade de jurisdicțiune de care nimeni nu poate fi lipsit fără voia sa.

Tribunalul hotărând că contestația trebuia îndreptată la tribunalul secția III, iar nu la judecătorul de ocol, violează legea și ar trebui ca ministerul public să facă recurs în casație, în interesul legii.

Am zis că tribunalul calcă principiul celor două grade de jurisdicție și violează legea. Mă explic! Să admitem că toți împincații, — cunoscând jurisprudența tribunalului de Dolj, vor fi nevoiți a face dela început contestația la tribunal, Vor intra în discuția fondului și se va pronunța o sentință. Una din părți sigur că va rămânea nemulțumită; și în acest caz unde se face apel? La Curtea de apel? Nu! Pentru că în acest mod s'ar călca principiul celor două grade de jurisdicție, creându-se al II-a grad. Ar însemna să avem două instanțe prime și una de apel ceiace este imposibil, și neputându-se ca nemulțumitul sa facă apel, ar însemna să fie lipsit de al doilea grad de jurisdicțiune ceea ce constituie o flagrantă călcare a legii.

Nu mai discut ultimul considerent în care tribunalul spune că contestația trebuia îndreptată la instanța care a incuviințat titlu de oarece este privitoare la întinderea dispozitivului, din moment ce se cere scoaterea de sub urmărire a unor terenuri coprinse în dispozitiv.

Observ numai că Tribunalul Dolj, secția II doarește să controverseze chestiuni, care nu sunt de loc controversate.

Plenița, 20 Iunie, 1913

H. Ciocălteu
avocat

JUDECAT. OCOLULUI RURAL PLENIȚA-DOLJ

Audiența de la 31 Ianuarie 1913

Ion Stoescu cu Ion I. Barbu și alții

Contra de judecată civilă No. 27

Contestație la executare făcută de terți. — Invocarea prescripției decenale. — Art. 785 și 1895 codul civil. — Efectul declarativ al partajului. — Consecințele lui. — Art. 786 și 1895 codul civil. Autoritatea lucrului judecat. — Hotărâre rămasă definitivă. — Art. 1200 al 4, 1201, 1895 și 1897 codul civil

1) Cei de al treilea chiar în cazul când n-au intervenit la efectuarea partajului, pot pe cale de contestație sau pe cale de acțiune principală să-și valorifice drepturile lor dobândite de la lege în baza prescripției decenale (art. 785 și 1895 din codul civil).

2) Efectul declarativ al partajului nu vătămă decât pe succesorii universali ai compărțitorilor și pe toți dobânditorii de drepturi reale dela unul din moștenitori; nu însă și pe terți care au dobândit un drept propriu, născut în însăși persoana lor, independent de coîmpărțitorii (art. 785 și 1895 din codul civil).

3) Numai dispozițiunile hotărârilor rămase definitive poate fi opus cu succes celor ce au luat parte în instanță (art. 1200 al. 4 și 1201 din codul civil) așa că chiar un titlu anulabil pentru servii ca justă-cauză altă vreme cât o hotărâre definitivă n'a intervenit pentru a-i constata nulitatea (art. 1895 și 1897 din codul civil).

Judecata,

Având necesitate de o mai întinsă deliberațiune a amână pronunțarea pentru azi 3 Februarie când față cu intimații și în lipsa contestatorului care a avut cunoștința termenului s'a dat următorul rezultat:

Asupra contestațiunei de față:

Având în vedere că de către Ion Stoescu din comuna Plenița, prin petițiunea înregistrată la No. 4316/912 se face contestație contra prejării silite a imobilelor prevăzute în cartea de judecată de partaj No. 223/910 a acestei judecătorii, intervenită între intimații de azi Ion Iancu Barbu și alții ca reclamânți, și între sora lor Sofia C. B. Grănescu ca pârâtă în șnur cu sentința civilă No. 325/911 a Tribunalului Dolj în secția I investită cu titlu executor No. 4/912, în virtutea căruia s'a obținut de către intimați execuția silită a acestei, sentințe trimisă spre executare pe cale de comisie rogatorie acestei judecătorii; că prin această contestație făcută în calitate de terță persoană în virtutea contractului de vânzare autenticat sub No. 456/906 și transcris sub No. 382/96 de Trib. Dolj, intervenit între contestator și Stan I. Anghel, se ținde ca să se scoată de sub urmărire imobilele prevăzute în zisul contract la paragraful 3 și 5, ca aceste imobile au fost obținute mai întâi de către Stan I. Anghel. — autorul contestatorului, dela sora intimaților Sofia C. B. Grănescu cu contractul de vânzare autenticat sub No. 2155/97 și transcris sub No. 1307/97 de Tribunalul Dolj;

având în vedere actele exhibitate în cauză și susținerele părților prin advocații lor;

Având în vedere că din debaterile orale și actele produse la dosar, în fapt, chestiunea de rezolvat se prezintă în modul următor: la 9 Aprilie 1910 între intimați ca reclamânți și sora lor Sofia C. B. Grănescu ca pârâtă, intervine înaintea acestei prime instanțe un proces de partaj asupra: averii imobiliare rămasă după urma mamei lor; că această moștenitoare Sofia, înstrăinase lui Stan I. Anghel în mod distinct încă din anul

1897 (cu contractul sus vorbit) imobilele în litigiu care făceau parte din această succesiune, și acesta la rândul său în 1916 le transmite prin vânzare contestatorului de azi (cu contractul sus enunțat), că acest fapt a determinat pe contestator ca înaintea primei instanțe să facă intervenție la partaj în calitate de terță persoană care respingându-i-se ca nesusținută a făcut apel care de asemenea i s'a respins; de tribunal, însă de astă dată ca inadmisibilă intervenția de oarece fusese făcută după admiterea în principiu (vezi cartea de judecată și sentința produse mai sus); că în cele din urmă văzând contestatorul de față că prin această cale n'a putut reuși ca să-și revendice terenurile dobândite, beneficiară de calea contestației la punerea în posesie a intimaților, contestație care face obiectul procesului de față;

Având în vedere că intimații în ședința dela 31 August 1912 prin avocatul lor au opus declinatorul de competență și excepțiunea autorității lucrului judecat, însă judecata prin jurnalul din acea zi și cel dela 3 Sept 1912 a respins ambele incidente;

Considerând în drept că potrivit art. 399 procedura civilă orice execuție silită se poate contesta de cei interesați sau vătămați prin executare;

Că contestatorul în susținerea pretențiunei sale se bazează pe posesia utilă de 10 ani unită cu just titlu și bună credință iar intimații îi opun principiile și efectele art. 785 și 786 c. civ. și ca ultim motiv nulitatea contractului de vânzare al contestatorului care formează justul titlu;

Că în ceea ce privește singurul motiv al părți contestatoare uzucapiunea;

Considerând că legiuitorul în vederea interesului general spre a garanta stabilitatea patrimoniului unui particular punându-l după un timp oare care la adăpostul or cărei revendicări neprevăzute ce s'ar putea ivi asupra proprietății sau unui drept al său, a creat instituția prescripției — care își are baza în prezumția puternică că posesorul să fie recunoscut de proprietar, — făcând din aceasta un mijloc legal, fie de dobândire a proprietății sau a unui drept real, fie de a se libera de o obligație, (Cpr. Abby. et Rau Tom 8 § 771; Planioi Tom I 2244 2615; Nacu vol. III pag. 824), că în regulă generală termenul acestei prescripțiuni s'a fixat la 30 ani (1891 c. civ.) și ca o favoare pentru cel ce are, pe lângă o posesie utilă, un just titlu și bună credință să i se reducă acest termen la 10 sau 20 ani (art. 1895 c. civ.);

Considerând în speță, că intru cât contestatorul cu martori admiși și audiați sub prestare de jurământ probează cu evidență cum că dansul și autorul său, Stan I. Anghel, au stăpânit singuri continuu, neîntrerupt neturburați public și sub nume de proprietar terenul în litigiu de la 27 August 1897 până la 1912, adică mai bine de 10 ani și că intimații n'au stăpânit niciodată în acest interval, imobilele în litigiu. Dacă la această posesie utilă se adaugă titlul de proprietate al contestatorului unit cu acel al autorului său, care cu drept cuvânt servește de just-titlu, iar ca ultima condiție este presupusă că în momentul achizițiunei a fost de bună credință, — mai ales că nu i s'a contestat de nimeni acest element esențial al prescripției achiziției, — așa că prin aceasta contestatorul dovedește pe deplin că dreptul său de proprietate asupra imobilelor dobândite s'a consolidat definitiv și erga omnes, în mâinile sale fără ca să se mai poată schimba vreo dată; că față de aceste considerațiuni motivul său să găsească întemeiat și urmează a fi admis;

Considerând că în asemenea caz prin faptul consacrării desăvârșite și anterior partajului, a stării imobiliare în mâinile terților achizitor, în speță contestator, acesta pentru a scoate de la masa partajabilă bunul său uzucapat, are dreptul ca fie pe calea intervenției la partaj să-și revendice, însă aceasta nu în virtutea principiului de drept stabilit în art. 785 c. civ. care pe lângă caracterul său conservator, vizează cu totul pe alte persoane; pe creditori și les ayants cause

cu titlu particular ai unuia dintre comoștenitori, ci în virtutea titlului său personal—uzucapiunea, (vezi Aubry et Rau pag. 568 nota 39; Stănescu Partaj și Rezervă No. 548) titlu dobândit dela lege; că pe lângă această cale și întru cât niciun text de lege nu se opune, achiziitorul poate lua fie calea principală a revendicării, fie pe aceia a contestației cum este cazul de față; că prin urmare fața de aceste motive incontestabile isvorâte din principile de drept în materie de prescripție și partaj atât regulele obligatorii cât și consecințele opoziției și intervenției la partaj prevăzute de art. 765 c. civ. nu se pot aplica și deci nici opune în speța contestatorului;

Considerând de asemenea că în ceiaze privește cel de al doilea motiv, aplicarea efectului declarativ al partajului statornicit de art. 736 c. civ. și a consecințelor lui, care se găsește într-o strânsă legătură cu art. 735 c. civ. trebuia mai întâi a se ști dacă această ficțiune se întinde numai în cercul moștenitorilor sau are o aplicație generală coprinzând și pe terțiu și ca atare dacă atinge un bun imobil dobândit dela aceștia, dela unul sau mai mulți comoștenitori, bun care deși s'a prescis anterior efectuarî partajului, totuși s'a pus la masa partajabilă;

Evident că chestiunea afirmativă nu suferă o umbră de îndoială întrucât atât doctrina cât și jurisprudența având în vedere formula largă și absolută a art. 736 c. civ. care are de scop regularea raporturilor dintre coerezi și cu *les ayants-cause* respectivi, sau pronunțat pentru largirea aplicabilității acestei principii și față de terțiu (N. Titulescu, împărțirea moștenirilor pag. 159) însă aceasta cu o distincție, doctrina caracterului absolut al acestui principiu rămâne fără influență în cazul când un terțiu posesor al avea în favoarea sa avantajele prescripției achizitive (Aubry et Rau § 625 b; N. Stănescu Partaj și Rezervă No. 556; N. Titulescu împărțirea moștenirilor pag. 151) și ca atare or de câteori se va pune la masa partajabilă un bun imobil asupra căruia toți coerezi, — din cauza neglijenței lor, — și-au perdut dreptul asupra lui prin prescripție, deci încetând de a mai fi comun între danșii, efectul declarativ nu se mai poate aplica și ca consecință principii rezoluției, — rezoluți *jure dantis* — nu se poate întinde în acest caz la imobilul prescis și ca urmare și cel de al doilea motiv al intimațiilor se privește ca nefondat; Considerând că față de ultimul motiv, nulitatea titlului translativ de proprietate al contestatorului: în fapt se constată că la 26 Mai 1898 Stan Ion Anghel autorul contestatorului, la căsătoria ficei sale cu Ion Fl. mănția îi consultă ca dotă, printre alte imobile trecute în contractul dotal autentificat sub No. 210/98 de Trib. Dolj și imobilele în litigiu, pe care le obținuse, — cu contractul ce vânzare discutat —, dela Sofia comoștenitoarea intimațiilor; că în 1906 trec prin vânzare, aceste imobile contestatorului și fuseseră transmise ca dotă ficei sale; că în 1911 de către minorii ficei dotate, reprezentăți prin tutorele lor, se intențea, înaintea acestei instanțe, acțiune în anulare a acestui act de vânzare și prin cartea de judecată No. 386/911 în baza interogatoriului se admite acțiunea, că în urmă se face apel de către părât (contestatorului) ce Trib. Dolj s. III îl respinge ca nesușinit;

Considerând în drept ca chestiunea nulității titlului translativ pronunțată de aceasta primă instanță și menținută de tribunal prin sentința opozabilă, nu poate fi opusă cu succes azi de către intimații contestatorului, întrucât această sentință fiind supusă opoziției, autoritatea sa nu este decât provizorie până la introducerea opoziției în termenul legal; iar dela această dată încetează imediat până la definitivă transare a judecării, (Alexandresco T. III, pag. 489; Aubry et Rau pag. 399); că în atare caz contestația de față se privește ca fondată și urmează a fi admisă.

Magistrat Stagiar (s) I. Marinescu

NOTA.—Această carte de judecată a fost atacată

cu apel, iar în apel s'a pronunțat sentința civilă No. 346 ce publicăm tot în acest număr cu adnotația noastră.

H. CIOCALTEU

Advocat

Tribunalul civil din Rouen

(30 Iunie 1913)

Testament olograf scris pe mai multe file de hârtie.—Legătură intelectuală între aceste file.—Semnătura și data pusă numai pe una din aceste file.—Validitate.—Art. 970 C. fr. (859 C. civ. rom.).

Mai multe file de hârtie separate pot constitui un testament valid, de câteori există între ele o legătură materială sau intelectuală, care formează din ele unul și acelaș act; și întrucât legea n'a specificat modul și natura acestei legături, ea a lăsat cazul la aprecierea judecătorilor.

Consecința firească a acestei teorii este că semnătura și data pusă pe ultima filă se aplică la celelalte file, adică la actul întreg.

(Din *Revue du Notariat*, anul 1913, p. 872, No. 15465).

OBSERVAȚIE.—Un testament poate fi scris pe mai multe coli de hârtie legate între ele, și chiar pe mai multe foi volante, din care cea din urmă să fie datată și semnată de testator. Judecătorii fondului vor aprecia, în acest din urmă caz, dacă foile se completează unele prin altele și dacă formează un singur act. Cpr. Trib. Ilfov, *Dreptul* din 1881, No. 33; Cas. fr. D. P. 1900. 1. 97; Sirey, 1901. 1. 406; *Revue trimestrielle de droit civil*, tomul 9, anul 1910, p. 865, 866, No. 5; Baudry et Colin, *Don. et testaments*, II, 1905; Baudry-Lacantinerie, *Précis de droit civil*, III, 1017, 4° (ed. a 9 a); T. Hue, VI, 270; Beltjens, *Encyclopédie du droit civil belge*, III, art. 270, No. 12 și multe alte autorități citate de d-l profesor D. Alexandresco, în tom. IV, partea II, p. 43, nota 4 (ed. 2-a sub presă).

Nu este deci nevoie ca diferitele foi, pe care testamentul este scris, să fie intrunite la un loc printr'o legătură materială, o legătură intelectuală fiind suficientă; așa că testamentul este valid, cu toate că el a fost scris pe mai multe foi volante care, la un loc, constituiesc unul și acelaș act. Cpr. C. Lyon (motive), D. P. 1901. 2. 202.

Un autor sfătuiește însă pe testator de a data și subsemna fiecare filă în parte, sau de a le intruni și lega între ele, fiindcă Curtea din Paris a decis (17 Iulie 1883) că fiecare filă constituie un testament a parte, considerând, în consecință, ca nul și neavenit tot ce eră scris pe filele nedatate și nesemnate de testator. Vezi Berton, *L'art de faire soi-même son testament*, 230, p. 229 (ed. a 2-a). Vezi și D. Alexandresco, *op. cit.*, IV, partea II, p. 43, 44 (ed. a 2-a, ce e sub presă).

Dr. Capitan G. Danielopol

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASAȚIE S. I

Recurenta Ioana T. Marin ș. a. prin d-l avocat Obedeanu.
Intimata Stana C. Năstase ș. a., prin d-l avocat Marinescu-Polintin.

Paternitate. — Presumpția pater is est . . . — Stabilirea ei numai în favoarea copilului și în interesul său.

1. Presumpțiunea «pater is est quem nuptiae demonstrant», în virtutea căreia copilul născut sau conceput în timpul căsătoriei are ca tată pe bărbatul mamei sale, este stabilită de lege numai în favoarea copilului și în interesul său.

Prin urmare, această prezumție de legitimitate, nu poate fi invocată de cât de copilul care se pretinde legitim sau de moștenitorii săi când au interes să facă aceasta, iar nu și de către alții, în contra intereselor copilului. (Cas. s. I, decizia No. 532 din 30 Septembrie 1913, prin care se casează sentința Trib. Ilfov No. 181/912).

Recurentul Ion N. Marin prin d-l avocat Obedeanu.
Intimatul Ilie St. Diaconu ș. a. prin d-l avocat N. Durma.

Partagiu. — Sulte de partagiu. — Admisibilitatea ei în principiu. — Constatarea inegalității loturilor. — Chestiune de fapt.

2. În principiu, sultele de partagiu sunt admisibile, de oarece servesc la compensarea în bani a loturilor acelor cărora le-a căzut bunuri de mai mică valoare, o împărțire în natură a bunurilor în loturi perfect egale nefiind totdeauna posibilă, iar chestiunea dacă loturile nu sunt perfect egale și, prin urmare, dacă trebuie a se recurge la compensarea inegalităților prin sulte în bani este o chestiune de fapt și de apreciere care scapă controlului Curții de casație. (Cas. s. I, decizia No. 538 din 1 Octombrie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei Curții de apel Craiova s. I No. 239/912)

CASAȚIE S. II

Recurentul Ministerul de Interne prin d-l avocat Timirăș.
Intimatul Cezar Ionescu, prin d-l avocat T. Seimeanu.

*** Legea proprietarilor. — Nulitatea acțiunii din cauza neobservării art. 4. — Propunerea ei în urma cererii de comunicare de acte. — Admisibilitate. — Art. 111 pr. civilă.**

1. Nulitatea acțiunii din cauza neobservării formalității prevăzută de art. 4 din legea proprietarilor, poate fi propusă în urma cererii pentru comunicare de acte, de oarece această cerere nu constituie o apărare asupra fondului procesului, ci numai un mijloc preparator, pentru ca părțile să poată ști calea prin care poate combate pretenția formulată contra sa, fie prin invocare de excepțiuni, fie prin dovezi contrarii. (Cas. s. II, decizia civilă No. 169 din 16 Septembrie 1913, prin care s'a casat decizia Curții de apel Craiova s. II No. 27/913).

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numărurile viitoare.

R. I. I. I. I.

Recurentul Ion Pavel, prin d-l avocat G. C. Barozzi.
Ministerul Public prin d-l procuror N. I. Zănfirescu.

*** Furt. — Pământ dat în dijmă. — Fructe. — Luarea lor pe sub ascuns, mai înainte de a fi împărțite. — Delictul de furt.**

2. Contractul de arendare de pământ în dijmă constituind o societate care are de scop împărțirea fructelor între proprietar și țărani muncitori de pământ, în porțiunile determinate prin contract, aceste fructe nu sunt proprietatea asociaților decât în urma împărțirii lor și prin urmare faptul unui țăran contractant de a lua pe sub ascuns asemenea fructe este un furt, fiindcă își aproprie o parte din aceste fructe care aparțin și altuia. (Cas. s. II, decizia penală No. 1899 din 18 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Buzău s. I No. 491/913).

CASAȚIE S. III

Recurenta R. M. S. prin d-l avocat I. Moruzzi.
Intimatul Teodor Neagu prin d-l avocat C. Măleanu.

Monopolul tutunurilor. — Contravenție. — Proces-verbal. — Condamnațiune la amendă. — Apel la tribunal. — Dacă tribunalul poate reduce amendă. — Art. 82 și 78 l. mon. statului.

1. Condamnațiunile prevăzute de paragrafele 1—4, 6, 8 și 15 de sub art. 78 din legea monopolurilor statului din 20 Martie 1912, cari sunt în raport cu cantitățile unitare ale obiectelor de contravențiuni și cari se fixează de agentul constatator și se aprobă de direcția generală, nu pot fi reduse de instanțele judecătorești, în fața cărora procesele-verbale de contravențiune ar fi apelate, nici chiar prin aplicarea art. 60 c. penal.

Violează dar această dispozițiune tribunalul, când prin admitere de circumstanțe atenuante, reduce amenda fixată prin procesul-verbal pentru contravenția prevăzută de art. 78 § 1 din legea monop. tutunurilor. (Cas. s. III decizia No. 298 din 2 Septembrie 1913, prin care s'a casat sentința Trib. Prahova s. II No. 596/913).

Recurenta Primăria București prin d-l avocat G. Tăseă.
Intimata Maria Anastasiu prin d-l avocat C. Triandafil.

*** Expropriere. — Indemnizație. — Ofertă condițională. — Neacceptarea ei de către autoritatea exproprietoare. — Dreptul părții a majoră pretențiunile la Comisia de arbitri. — Art. 51 legea pentru expropriere.**

2. Când proprietarul expropriat a cerut prin oferta făcută primăriei un preț, cu condițiune ca primăria să îl plătească fără judecată și într'un anumit termen și primăria nu a acceptat acea ofertă, expropriatul este în drept să formuleze alte pretențiuni dinaintea comisiunii de arbitri, și aceasta poate să acorde o indemnizație superioară acelei din ofertă. (Cas. s. III, decizia No. 351 din 18 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei de expr. a Curții de apel Buc. s. II No. 8/913).